

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ

ระดับชาติ

ราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงวิจัย

ครั้งที่

9

ณ อาคารศูนย์ภาษาและคอมพิวเตอร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

วันจันทร์ที่ 1 มีนาคม 2564
สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง และเครือข่ายเจ้าภาพร่วม

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

พิจารณาบทความวิจัยและบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ เพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในรายงาน
สืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงวิจัย ครั้งที่ 9

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกรียงศักดิ์ ไทยพงษ์	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จำเนียร ชมภู	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวนพิศ อุตเนตร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธงชัย พงศ์สิทธิกาญจนา	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบา บัวสมบุญ	มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประสาน ตั้งยืนยงวัฒนา	มหาวิทยาลัยรังสิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภมรรัตน์ วิริยะการุณย์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัทรพร ทิมแดง	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาสันต์ ศารทูลทัต	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัตนา ศรีทัศน์	มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภาวี เผือกบัวขาว	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมยศ วัฒนากมลชัย	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภภาพร กล้าสกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติรัตน์ แสงเลิศอุทัย	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
รองศาสตราจารย์ ดร.จุฬารัตน์ โสตะ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รองศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ สังวาระนที	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
รองศาสตราจารย์ ดร.เดช บุญประจักษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
รองศาสตราจารย์ ดร.ปณิตา วรรณพิรุณ	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยะพร ตันณีกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์นารถ นาถวรานันต์	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
รองศาสตราจารย์ ดร.พรธณี บุญชรหัตถกิจ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รองศาสตราจารย์ ดร. มารุต พัฒนาผล	มหาวิทยาลัยศรียนครินทร์วิโรฒ
รองศาสตราจารย์ ดร.ยุวดี รอดจากภัย	มหาวิทยาลัยบูรพา
รองศาสตราจารย์ ดร.โยธิน แสงวงศ์	มหาวิทยาลัยมหิดล
รองศาสตราจารย์ ดร.เลอชาติ บุญเอก	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
รองศาสตราจารย์ ดร.วัชระ เพิ่มชาติ	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
รองศาสตราจารย์ ดร.อรสา จรุงธรรม	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
อาจารย์ ดร.ขุนพล พงษ์มณี	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
อาจารย์ ดร.เฉลียว เพชรทอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
อาจารย์ ดร.บุญเรือง ศรีเหรียญ	มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สาขาบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว (3) ผู้ทรงคุณวุฒิ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภาพร กล้าสกุล

เวลา	เรื่อง
11.00-11.20 น.	การศึกษาค้นคว้าความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยววัดไชยวัฒนาราม ตำบลบ้านป้อม อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา รุติมา แก้วไชโย อรพรรณ ใจแสน พลอยแก้ว ทิพย์สังวาลย์ นิธิพงศ์ วงศ์ชัยวัฒน์นะ ทั้ยเฟื่อง ชวนเหียงน พงษ์พิพัฒน์ เสน่ห์ดี
11.20-11.40 น.	การฟื้นฟูการท่องเที่ยวชุมชนด้านการอนุรักษ์สมุนไพรหน่อกะลาในชุมชนเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ยุพิน พิพัฒน์พวงทอง
11.40-12.00 น.	สถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรน่ากับเศรษฐกิจการท่องเที่ยว ของจังหวัดภูเก็ต : วิฤต โอภาส และความท้าทาย วรรณญา ทำห้อง ฐาปณี นกสีแก้ว สุนิสา สารเสนาะ จุฬาลักษณ์ โกยศิริพงษ์ มัลลิกา พระสี
13.00-13.20 น.	การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพในช่วงวิกฤตการณ์โควิด-19 : กรณีศึกษาพื้นที่จังหวัดภูเก็ต จิระเมธ ใจคำ จันทกานต์ แซ่เจี่ยม นิสรีน โหมตใหม่ จุฬาลักษณ์ โกยศิริพงษ์
13.20-13.40 น.	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าผ่าน Mobile Commerce Application ของผู้บริโภค Generation Z ในเขตอำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ นฤมล ต้นติเวชยานนท์ และ นพดล ไทวิชัยกุล
13.40-14.00 น.	การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลปากคลอง และชุมชนบ้านบางโรง ตำบลปากคลอง อำเภอธวัชชัย จังหวัดภูเก็ต ชลธิชา บุญชื่น เฉลิมพร วรพันธ์กิจ
14.00-14.20 น.	ปัจจัยการสร้างคามเข้มแข็งของกลุ่มท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา : กลุ่มรักษ์บางใหญ่ จังหวัดภูเก็ต แสงเดือน หังสวนัส รัชนีวรรณ หมื่นพันธ์ วรรณญา ทำห้อง อรณกพร ฤทธิสิริกุล เจษฎากร หาผลกล้า
14.20-14.40 น.	การปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดการคลังสินค้า กรณีศึกษาค้างฉะไหลล์สำหรับซ่อมบำรุง จิรัญญา โชตยะกุล
14.40-15.00 น.	Model of population buying decision-making condominiums in Bangkok and vicinity Keattisak Chankaew Taweesak Roopsing

	หน้า
การโฆษณาผ่านสื่อYouTubeกับการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ Cosmetics ของคนรุ่นใหม่(Gen Z) YouTube Advertising and Buying Decision for Cosmetics Products of young generations (Gen Z) วรวัฒน์ อุไรลักษณ์ และ อิดาทิพย์ ปานโรจน์	449
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าผ่าน Mobile Commerce Application ของผู้บริโภค Generation Z ในเขตอำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ นฤมล ตันติเวทยานนท์ และ นพดล ไทวิชัยกุล	459
การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลปาดลอก และชุมชนบางโรง ตำบลปาดลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ชลธิชา บุญชื่น และ เฉลิมพร วรพันธ์กิจ	467
ปัจจัยการสร้างความเข้มแข็งของกลุ่มท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา : กลุ่มรักษ์บางใหญ่จังหวัดภูเก็ต แสงเดือน หังสวนัส รัชนีวรรณ หมิ่นพันธ์ วรัญญา ท่าห้อง อรกนกพร ฤทธิสิริกุล และ เจษฎากร หาผลกล้า	475
แนวทางการบริหารจัดการธุรกิจชุมชน: กลุ่มตลาดกอจ้าน ภัทรมน กาเหיים สงขลา หังสวนัส นรมน ทองยินดี และ กัญญารัตน์ หงยสตาร์	483
แนวทางการพัฒนาศักยภาพชุมชนสู่การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน กรณีศึกษา บ้านลิพอนบางกอก ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต จารุณี คงกุล วยุศร ชุมภูทอง ทวีศักดิ์ เครือยศ สุรินทร์ ปรานจันทร์ ณรงค์เดช ฤทธิเดช นฤมล มะโนแก้ว และ สุดารัตน์ อูสา	498
การปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดการคลังสินค้า กรณีศึกษาค้างอะไหล่สำหรับซ่อมบำรุง จิรัญญา โชตยะกุล	507
ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างผู้ถือหุ้นกับระดับคะแนนการกำกับดูแลกิจการที่ดีของบริษัทจดทะเบียน ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (SET) นิตยา อำไพกุล ชัยอุดม ก้านอินทร์ อุภาวดี เนื่องวรรณะ ฐิติพร พระโพธิ์ และ สร้อยเพชร ลิสนิ	514
การฟื้นฟูการท่องเที่ยวชุมชนด้านการอนุรักษ์สมุนไพรหน่อกลาในชุมชนเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ยุพิน พิพัฒน์พวงทอง	521
การฟื้นฟูการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์การอนุรักษ์ และจัดกิจกรรมการทำอาหารและเครื่องดื่มจาก สมุนไพรในตลาดในชุมชนเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ยุพิน พิพัฒน์พวงทอง	531
ความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับดูแลกิจการกับมูลค่ากิจการบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่ง ประเทศไทย กนต์ฐิตารีย์ พรเลิศรัตน์ สุระเชษฐ์ สิทธิปลื้ม อุภาวดี เนื่องวรรณะ ขวัญนรี กล้าปราบโจร และ ศิริรัตน์ เช็งเส็ง	541
แนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากก้านปาล์มน้ำมันเพื่อเพิ่มมูลค่าในบ้านเขาติน อำเภอเขาพนม จังหวัด กระบี่ ธีรกานต์ โพธิ์แก้ว นฤสรา ลายแบน กนก วานิชย์ ศศิธร ยางงาม สุกัญญา ราเหม และ ฮัสนา งานแข็ง	549
สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	
บทความวิชาการ	
มาตรฐานแรงงานของผู้สูงอายุเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตวัยเกษียณ ชดาทิพ ศุภสุวรรณ	558

**การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอก
และชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต**
**Sustainable Ecotourism Management of Pa Khlok Sub-district Municipality
and Ban Bang Rong Community, Pa Khlok Sub-district, Thalang District,
Phuket Province**

ชลธิชา บุญชื่น¹ และ เฉลิมพร วรพันธ์กิจ¹

¹ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต และ 2) เพื่อเสนอแนะแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นกรวิจัยแบบผสมผสาน โดยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตชุมชนบ้านบางโรง ทำการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยใช้วิธีจับสลากใส่กลับ ซึ่งอาศัยบัญชีครัวเรือน จำนวน 349 คน และวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวแทนที่เกี่ยวข้อง จำนวน 3 คน ทั้งนี้การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา กับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

ผลการวิจัยพบว่า

1) การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านทั้ง 5 ด้าน พบว่า ด้านบริการและความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบและยั่งยืน และด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ตามลำดับ

2) แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ควรมีมาตรการในการบังคับใช้สถานที่ เพื่อเป็นส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนที่จะช่วยส่งเสริมในอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้คงอยู่อย่างสวยงาม ควรมีการบริหารจัดการที่ดีโดยมีรูปแบบหรือขั้นตอนการบริหารจัดการที่ชัดเจน มีการแบ่งงานหรือหน้าที่ให้เหมาะสม และสร้างความเข้มแข็งระหว่างกลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านบางโรงและเทศบาลตำบลป่าคลอกเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนเกิดประสิทธิภาพเพิ่มมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : การจัดการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืน เทศบาล ชุมชน

ABSTRACT

The purposes of this research were to: 1) to study sustainable ecotourism management of Pa Khlok Sub-District Municipality and Ban Bang Rong Community, Pa Khlok Sub-district, Thalang District, Phuket Province, and 2) to suggest the guidelines sustainable ecotourism management of Pa Khlok Sub-District Municipality and Ban Bang Rong Community, Pa Khlok Sub-district, Thalang District, Phuket Province. This research is a mix method; by using quantitative research, questionnaires were used to collect sample data from people living in Bang Rong community area. Perform a simple random sampling. Using the method of holding the pestle put back which relied on a household account of 349 people. The qualitative research method was conducted using in-depth interviews and data from 3 relevant representatives were collected. Data analysis uses percentages, averages, standard deviations, and content analysis with the data obtained from interviews.

The findings revealed as follows:

1) Sustainable Ecotourism Management of Pa Khlok Sub-district Municipality and Ban Bang Rong Community, Pa Khlok Sub-district, Thalang District, Phuket Province Overall, it is at a high level. When considering each of the 5 aspects, it was found that the service and safety With the most average Followed by a systematic and sustainable management of natural resources and the environment. And community tourism management was the lowest, respectively.

2) Guidelines for sustainable ecotourism management of Pa Khlok Sub-District Municipality and Ban Bang Rong Community, Pa Khlok Sub-district, Thalang District, Phuket Province There should be measures to enforce the premises. To promote sustainable ecotourism that will help promote the conservation of the beautiful environment There should be good management with clear management patterns or procedures. With appropriate division of work or duties And increasing strength between the Ban Bang Rong community tourism group and the Pa Khlok Sub-District Municipality To make the tourism management in the community more efficient.

Keywords : Management, Sustainable Ecotourism, Sub-district Municipality, Community

บทนำ

สภาพแวดล้อมการพัฒนาและประเด็นการพัฒนาสำคัญในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนับว่าเป็นปัญหาสำคัญของประเทศไทย ทรัพยากรธรรมชาติถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมากและเกิดความเสื่อมโทรมลงมากอย่างต่อเนื่อง มีปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้นทั้งระหว่างรัฐและประชาชน และระหว่างประชาชนในกลุ่มต่าง ๆ กันเอง ประกอบกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศมีลักษณะรวมศูนย์ขาดการเชื่อมโยงกับพื้นที่ ส่งผลกระทบต่อปัญหาต่าง ๆ ได้แก่ พื้นที่ป่าไม้ลดลง ทรัพยากรดินเสื่อมโทรมทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม ระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย และทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2559 : 12-13) ทั้งนี้การท่องเที่ยวในประเทศไทยมีส่วนช่วยในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย

ขณะเดียวกันในปัจจุบันหลายพื้นที่ได้ให้ความสำคัญต่อการจัดการหรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน เพื่อสร้างรายได้เข้าสู่ชุมชน แต่เมื่อมีการพัฒนาจึงอาจมีการใช้ทรัพยากรเพิ่มขึ้นมีการลงทุนก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งอาจส่งผลเสียต่อทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ อย่างเช่น การบุกรุกป่าชายเลน การสร้างท่าเทียบเรือ ซึ่งปัญหาดังกล่าวถือเป็นการทำลายสมดุลของธรรมชาติ จำเป็นอย่างยิ่งต้องมีการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนและหน่วยงานต่างๆ ต้องเป็น

ผู้ดูแลและรักษาความเรียบร้อยในการดำเนินการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน ทั้งนี้แนวคิดการ
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการให้ความสำคัญและเห็นถึงคุณค่าของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมภายใน
ชุมชน โดยชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต เป็นหนึ่งในชุมชนที่มีการจัดการการท่องเที่ยวโดย
ใช้แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยมีการดำเนินการจากผู้นำชุมชนและกลุ่มต่าง ๆ ในชุมชนจัดทำร่วมกัน อย่างเช่น การ
อนุรักษ์แพะพันธุ์ไม้หายาก การอภิบาลธนาคารูปมา เพื่อส่งเสริมการประมงในชุมชน มีการฟื้นฟูรักษาคลองและป่าชาย
เลน การนำหญ้าทะเลกลับมาสู่บ้านบางโรงอีกครั้ง แต่ภายในชุมชนยังไม่มีกรออกกฎระเบียบที่ชัดเจนในการควบคุม ซึ่ง
ส่งผลต่อปัญหาการท่องเที่ยวในชุมชน อย่างเช่น การปล่อยน้ำมันเครื่องของเรือลงสู่ทะเล การทำธุรกิจเรือนำเที่ยวที่ส่งผล
กระทบต่อวิถีชีวิตของชาวบ้านในชุมชน ดังนั้น สำคัญอย่างยิ่งที่ชุมชนและเทศบาลตำบลป่าคลอกจะต้องร่วมมือกันเพื่อ
แก้ปัญหาและพัฒนาาร่วมกัน เพื่อดูแลรักษาธรรมชาติภายในชุมชนให้ยั่งยืนและคงอยู่ต่อไป

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืน
ของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต เพื่อสามารถนำแนวทางที่ได้
ไปพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น และเป็นต้นแบบในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนให้แก่ชุมชนอื่นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอก และชุมชนบ้านบางโรง
ตำบลป่าคลอก อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอก และชุมชนบ้าน
บางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทราบถึงการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอก และชุมชนบ้านบางโรง
ตำบลป่าคลอก อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต
2. ทราบถึงแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอก และชุมชนบ้าน
บางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้ตัวชี้วัดเกณฑ์การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชน ประกอบด้วย 5
ด้าน(คู่มือเกณฑ์มาตรฐานการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชน ของสำนักท่องเที่ยวโดยชุมชนขององค์การบริหาร
การพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) หรือ อพท.) ในการกำหนดประเด็นการวิจัย ได้แก่
1) ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน 2) ด้านการจัดการเศรษฐกิจสังคมและคุณภาพชีวิตที่ดี 3) ด้านการ
อนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรม 4) ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบและยั่งยืน
และ 5) ด้านบริการและความปลอดภัย เพื่อให้นำมาซึ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืน

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตชุมชนบ้านบางโรงหมู่ที่ 3 จำนวน 2,757 คน และตัวแทนผู้บริหารของ
เทศบาลตำบลป่าคลอก จำนวน 3 คน

กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม โดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (Yamane', 1973 : 727) ซึ่งได้
จำนวน 349 คน หลังจากนั้นเลือกสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2557 : 55)
ใช้วิธีจับสลากแบบใส่กลับโดยอาศัยบัญชีครัวเรือน (เทศบาลตำบลป่าคลอก, 2561) และใช้วิธีการเลือกตามกลุ่ม
(Stratified Purposive Sampling) โดยเลือกตัวแทนในแต่ละกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืน
ของเทศบาลตำบลป่าคลอก และชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต มาเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
(ศิริพร จิรวินน์กุล, 2552 : 114) จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยนักพัฒนาการท่องเที่ยวของเทศบาลตำบลป่าคลอก 1 คน
ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านชุมชนบ้านบางโรง 1 คน และประธานกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของชุมชนบ้านบางโรง 1 คน

ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาในพื้นที่ชุมชนบ้านบางโรง หมู่ที่ 3 ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

แบบสอบถาม ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต โดยใช้ตัวชี้วัดเกณฑ์การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชน 5 ด้าน ขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในการกำหนดประเด็นการวิจัย ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ 1) ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน 2) ด้านการจัดการเศรษฐกิจ สังคม และคุณภาพชีวิตที่ดี 3) ด้านการอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรม 4) ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบ และยั่งยืน และ 5) ด้านบริการและความปลอดภัย โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด : 2545)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Questionnaire)

แบบสัมภาษณ์ โดยจะกำหนดประเด็นคำถาม 3 ประเด็น คือ

1. เทศบาลตำบลป่าคลอกควรดำเนินการอย่างไรในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนภายในชุมชน
2. ชุมชนควรดำเนินการอย่างไรในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนภายในชุมชน
3. แนวทางในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนที่เป็นการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้ยั่งยืนคู่กับชุมชนตลอดไป

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม โดยขอความร่วมมือจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตชุมชนบ้านบางโรง หมู่ที่ 3 ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต แบบสัมภาษณ์ โดยมีการนัดหมายกลุ่มตัวอย่างก่อนลงพื้นที่เก็บข้อมูล และชี้แจงรายละเอียดในส่วนของคุณลักษณะ และได้ทำการสัมภาษณ์ตามที่ได้ทำการนัดหมาย โดยจะสัมภาษณ์ตามประเด็นคำถามที่กำหนดไว้ พร้อมจดบันทึกและขออนุญาตในการบันทึกเสียง เพื่อนำมาวิเคราะห์ตีความเนื้อหาต่อไป

3. การวิเคราะห์ข้อมูลวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต มีการแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 แบบ ดังนี้

แบบสอบถาม โดยจะวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นการวิเคราะห์โดยใช้ความถี่และค่าร้อยละ กับตัวแปร เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และมีการแปลความหมายระดับค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด : 2545) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยอาศัยหลักวิเคราะห์ 2 ชนิด (สุภางค์ จันทวานิช, 2559 : 69,91) ได้แก่ 1) การวิเคราะห์โดยจำแนกข้อมูล (Typological Analysis) และ 2) การวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบข้อมูล (Constant Comparison)

สรุปผลการวิจัย

1. ศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอก และชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต

ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของประชาชนต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต พบว่าผู้ตอบส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 51.3 อยู่ในกลุ่มอายุต่ำกว่า 22 ปี จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 25.2 ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่ คือ ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 76.5 และส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง จำนวน 141 คนคิดเป็นร้อยละ 40.4 ตามลำดับ

ระดับความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ทั้ง 5 ด้าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านบริการและความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.6$) รองลงมาด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบและยั่งยืนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.59$) และด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.5$)แสดงดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการให้ความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอก และชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต	ความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน	3.50	.536	ปานกลาง
2. ด้านการจัดการเศรษฐกิจ สังคม และคุณภาพชีวิตที่ดี	3.57	.558	มาก
3. ด้านการอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรม	3.57	.558	มาก
4. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบและยั่งยืน	3.59	.590	มาก
5. ด้านบริการและความปลอดภัย	3.60	.568	มาก
ภาพรวม	3.57	.432	มาก

2. แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต

จากการวิจัย พบว่า ทางเทศบาลควรมีบทบาทและส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนมากขึ้น โดยการจัดกิจกรรมให้ความรู้ในชุมชนหรือการมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนในชุมชน และชุมชนควรมีเครือข่ายและการจัดการที่ดี รวมถึงการให้ความร่วมมือของคนในชุมชนซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน อีกทั้งการทำงานร่วมกันระหว่างชุมชนและเทศบาลที่ดีจะส่งผลต่อทิศทางในการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชน รวมทั้งควรสร้างความเข้มแข็งระหว่างกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศชุมชนและเทศบาลตำบลป่าคลอกเพิ่มมากขึ้น และควรมีมาตรการในการบังคับใช้สถานที่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ยั่งยืนต่อไป ดังตารางที่

ตารางที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ของการวิจัยการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคอก อำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ต

ประเด็นการสัมภาษณ์	ผู้ช่วยนักพัฒนาการท่องเที่ยว	ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน	ประธานกลุ่มการท่องเที่ยวฯ	สรุป
1. เทศบาลตำบลป่าคอกควรดำเนินการอย่างไรในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนภายในชุมชน	เทศบาลตำบลป่าคอกควรให้การสนับสนุนในการจัดโครงการหรือจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนให้แก่คนในชุมชน	เทศบาลตำบลป่าคอกควรเข้ามามีส่วนร่วมกับชุมชนในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อกำหนดแนวทางในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนร่วมกัน	เทศบาลตำบลป่าคอกควรร่วมมือกับกลุ่มการท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อคิดค้นกิจกรรมที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชนให้มีความน่าสนใจและดึงดูดนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	เทศบาลควรมีบทบาทและส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว โดยการจัดกิจกรรมให้ความรู้ในชุมชนหรือร่วมในการกำหนดแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนในชุมชน
2. ชุมชนควรดำเนินการอย่างไรในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนภายในชุมชน	ชุมชนควรมีเครือข่ายที่ดีและมีการบริหารงานอย่างเป็นระบบเพื่อให้การจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนมีความมั่นคง ต่อเนื่องและสามารถพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น	ชุมชนควรมีผู้นำที่เข้มแข็งและมีความสามารถในการบริหารงานที่รวมทั้งการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน	ชุมชนควรมีการรวมกลุ่มกันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและหาแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนและมีการปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติให้ยั่งยืน	ชุมชนควรมีเครือข่ายและการจัดการที่ดี รวมถึงการให้ความร่วมมือของคนในชุมชน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน อีกทั้งการทำงานร่วมกันระหว่างชุมชนและเทศบาลที่ดีจะส่งผลต่อทิศทางในการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชน
3. แนวทางในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนที่เป็นการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้ยั่งยืนคู่กับชุมชนตลอดไป	1. ส่งเสริมสนับสนุนการจัดตั้งกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และสร้างความเข้มแข็งในกลุ่ม 2. การสร้างโอกาสและสร้างเวทีให้กลุ่มต่าง ๆ ได้แสดงผลงานหรือผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม	1. ควรทำความเข้าใจกับแหล่งท่องเที่ยวของตนให้ชัดเจน 2. มีการจัดตั้งกลุ่มเชิงอนุรักษ์ในชุมชนโดยให้ชาวบ้านจัดกลุ่มการท่องเที่ยวโดยมีการคำนึงถึงการอนุรักษ์เป็นหลัก	1. รวมกลุ่มกันดูแลรักษาและฟื้นฟูระบบธรรมชาติให้กลับมาอุดมสมบูรณ์ 2. สร้างเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้นักท่องเที่ยว มีส่วนร่วมในการช่วยอนุรักษ์ธรรมชาติ	ควรสร้างความเข้มแข็งระหว่างกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศชุมชนและเทศบาลตำบลป่าคอกเพิ่มมากขึ้นและควรมีมาตรการในการบังคับใช้สถานที่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ยั่งยืนต่อไป

อภิปรายผล

1. **ศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต** ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอก ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อแสดงเป็นรายด้านพบว่า ด้านบริการและความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกแก่ผู้ที่เข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนบ้านบางโรงมีการดูแลความปลอดภัยในทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวภายในชุมชน รองลงมาด้านการจัดทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบและยั่งยืนอยู่ในระดับมาก เนื่องจากยังมีการดูแลจัดการเพื่อให้ทรัพยากรธรรมชาติกลับมาสมบูรณ์อีกครั้งและด้านบริหารจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด เนื่องจากมีสมาชิกในกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชุมชนจำนวนน้อยและมีเครือข่ายในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชุมชนน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจุฑามาศ ชนผา (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารจัดการเทศบาลเมืองอย่างยั่งยืนในจังหวัด อุบลราชธานี ศรีสะเกษ ยโสธรและอำนาจเจริญ ผลการวิจัยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกับงานวิจัยของณัฐวิวัฒน์ แสงภูเขียว (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่าการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. **แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอก และชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต** ผลการวิจัยพบว่า ทางเทศบาลควรมีบทบาทและส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนมากขึ้น โดยการจัดกิจกรรมให้ความรู้ในชุมชนหรือการมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนในชุมชน และชุมชนควรมีเครือข่ายและจัดการที่ครอบคลุมถึงการมีส่วนร่วมของทุกคนในชุมชนซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนอีกทั้งการทำงานร่วมกันระหว่างชุมชนและเทศบาลที่ดีจะส่งผลต่อทิศทางในการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนรวมทั้งควรสร้างความเข้มแข็งระหว่างกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศชุมชนและเทศบาลตำบลป่าคลอกเพิ่มมากขึ้น และควรมีมาตรการในการบังคับใช้สถานที่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ยั่งยืนต่อไปเหตุเป็นเช่นนี้ รวมทั้งการจัดการขยะที่มาจากการท่องเที่ยวในชุมชนจึงทำให้เกิดความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่า หมายถึง การท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ โดยมีการให้ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้องและให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชนท้องถิ่นและสร้างจิตสำนึกให้ทุกฝ่ายร่วมกันรับผิดชอบต่อระบบนิเวศอย่างยั่งยืน รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของมณฑา เพ็ชรวรรณ และคณะ (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เหมาะสมต่อแหล่งท่องเที่ยวชุมชน กรณีศึกษา ชุมชนตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการวิจัยพบว่า การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่จะก่อให้เกิดความยั่งยืนได้ต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดแก่ระบบนิเวศและความสัมพันธ์ทางสังคมในชุมชน ทั้ง การใช้ประโยชน์การอนุรักษ์และการฟื้นฟูสภาพ ซึ่งควรเปิดโอกาสให้ชาวบ้านได้ร่วมมือกันจัดการในทุกขั้นตอน โดยมีการแบ่งปันผลประโยชน์ได้อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

การจากวิจัยเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนของเทศบาลตำบลป่าคลอกและชุมชนบ้านบางโรง ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ควรมีการบริหารจัดการที่ดีมีรูปแบบหรือขั้นตอนการบริหารจัดการที่ชัดเจนและมีการแบ่งงานหรือหน้าที่ให้เหมาะสม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนมากยิ่งขึ้น
2. ควรพัฒนาระดับสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ในชุมชนให้มีความโดดเด่น สร้างความน่าสนใจในตัวผลิตภัณฑ์ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเลือกซื้อสินค้ามากยิ่งขึ้น
3. ควรมีสื่อในการสนับสนุนการเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่นและจัดสรรช่องทางในการเผยแพร่ เช่น มีการจัดการแสดงวัฒนธรรมภายในท้องถิ่นให้กับนักท่องเที่ยว
4. ควรมีการจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวชุมชนบ้านบางโรงให้มีความอุดมสมบูรณ์ในทรัพยากรธรรมชาติ การจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวในเชิงนิเวศแบบยั่งยืนจึงเป็นการจัดการพื้นที่ที่ดีโดยการนำเสนอความโดดเด่นของชุมชนมาใช้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ
5. ควรเพิ่มเจ้าหน้าที่ในการให้บริการดูแลเส้นทางท่องเที่ยว เพื่อเป็นการเพิ่มความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

6. ควรสร้างความเข้มแข็งระหว่างกลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านบางโรงและเทศบาลตำบลปากคลองเพิ่มมากขึ้น
7. ควรมีมาตรการในการบังคับใช้สถานที่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนต่อไป เพื่อที่จะช่วยส่งเสริมธรรมชาติศึกษาและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้คงอยู่อย่างสวยงาม
8. ควรมีการจัดเส้นทางคมนาคมเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนและสำหรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในชุมชนบ้านบางโรง ตำบลปากคลอง
9. ควรขยายพื้นที่ในการจอดรถในท่าเทียบเรือให้กว้างขึ้น เพื่อป้องกันอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นจากการจอดเรือหรือในระหว่างการขึ้น – ลงเรือ
10. ส่งเสริมให้มีการจัดตลาดเกษตรภายในชุมชน เพื่อเป็นหนทางการสร้างรายได้ให้กับคนในชุมชนให้มีรายได้เพิ่มเติม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากข้อค้นพบการวิจัย พบว่า การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้ทัศนคติของประชาชนเป็นตัวตั้ง หากต้องการให้มีการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนเห็นควรศึกษาหัวข้อต่อไป ดังนี้

1. ประสิทธิภาพการบริหารจัดการของกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของชุมชนบ้านบางโรง ตำบลปากคลอง อำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ต
2. แนวทางการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืน โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน บ้านบางโรง ตำบลปากคลอง อำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ต
3. มาตรการในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบยั่งยืนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของชุมชนบ้านบางโรง ตำบลปากคลอง อำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ต

เอกสารอ้างอิง

- จุฑามาส ชมผา. (2558). งานวิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารจัดการเทศบาลเมืองอย่างยั่งยืน จังหวัด อุบลราชธานี ศรีสะเกษ ยโสธร และอำนาจเจริญ. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, ปีที่ 6 (2), 162-172.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. พิมพ์ครั้งที่ 1, มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐวัฒน์ แสงภูเขียว. (2563). การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภอเขาชัย จังหวัดเพชรบูรณ์. วารสารวิชาการและวิจัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ปีที่ 10 (3), 266-279.
- เทศบาลตำบลปากคลอง. (2561). ข้อมูลพื้นฐาน : สถิติประชากรจากทะเบียนบ้านแยกรายพื้นที่. ภูเก็ต : เทศบาลตำบลปากคลอง.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2557). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS. กรุงเทพฯ : บิสซิเนสอาร์แอนด์ดี.
- มณฑา เพ็ชรวรรณ และคณะ. (2557). รูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เหมาะสมต่อแหล่งท่องเที่ยวชุมชน : กรณีศึกษาชุมชนตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ศิริพร จิรวัดน์กุล. (2552). การวิจัยเชิงคุณภาพด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ. กรุงเทพฯ : วิทย์พัฒนา.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2559). การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560 – 2564. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มกราคม, 2563, จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560 – 2564 : https://www.nesdc.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6422
- อพท. คู่มือเกณฑ์มาตรฐานการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชน. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม, 2563, จากคู่มือเกณฑ์มาตรฐานการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชน : <http://www.dasta.or.th/dastaarea7/attachments/article/228/SAR.pdf>
- Yamane, T. (1973). *Statistics : an introductory analysis*. 3rd ed. New York : Harper.